



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A. K.**, zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2015, č. j. 44 A 22/2015 - 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 3. 2015, č. j. OAM-52/LE-BE02-BE02-PS-2015 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a to až do vycestování, maximálně však do 20. 7. 2015. V odůvodnění žalovaný popsal, že žalobce dne 19. 3. 2015 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky. Žalovaný však zjistil, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy ze dne 13. 3. 2015 byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, protože toho dne se dostavil na oddělení policie s žádostí o udělení výjezdního víza, přičemž bylo zjištěno, že se žalobce na území

České republiky zdržuje bez platného oprávnění k pobytu. Z rozhodnutí cizinecké policie o zajištění dále vyplývá, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 25. 4. 2013 uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let, které se stalo vykonatelné dne 1. 6. 2013. Žalobce byl na jeho základě zařazen do evidence nežádoucích osob s platností od 1. 6. 2013 do 1. 6. 2016. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo již v minulosti, a to rozhodnutím ze dne 6. 9. 2011.

[2] Žalobce k tomu vypověděl, že rozhodnutí o uložení správního vyhoštění nerespektoval a že dne 30. 12. 2014 podal žádost o mezinárodní ochranu, přičemž řízení bylo zastaveno. O skončení platnosti výjezdního příkazu nevěděl, neboť se domníval, že platí do 13. 3. 2015. Finanční prostředky získává nelegální prací na stavebních, cestovní doklad ztratil v roce 2011, poté mu byl vydán náhradní doklad s platností na jeden měsíc. Po ukončení platnosti náhradního dokladu již další kroky pro získání nového cestovního dokladu nepodnikl. Na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky, celá jeho rodina žije na Ukrajině, kam se však nechce vrátit z důvodu probíhajícího vojenského konfliktu. Poslední hlášenou adresou pobytu žalobce byla P., J. 1806/23, kde se ale již 6 měsíců nezdržuje, protože žije u známých na adrese D. 1321, P., kde však nemá označen zvonek ani poštovní schránku.

[3] Žalovaný konstatoval, že aktuálně podaná žádost o mezinárodní ochranu je v pořadí již třetí, kterou žalobce podal. Předchozí řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dne 9. 2. 2015, toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze, které nebyl přiznán odkladný účinek. Žalobci byl zároveň vydán výjezdní příkaz platný od 11. 2. 2015 do 12. 3. 2015, v době jeho platnosti však žalobce z území České republiky nevycestoval. Následně dne 19. 3. 2015 učinil žalobce třetí prohlášení o mezinárodní ochraně z důvodu konfliktu na Ukrajině, kam se nechce vrátit.

[4] Žalovaný citoval příslušnou právní úpravu a dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze důvodně domnívat, že by mohl v případě propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a to z toho důvodu, že sice přicestoval na území České republiky již v roce 2007 s platným cestovním dokladem a turistickým vízem na půl roku (do 31. 3. 2009 zde pobýval v rámci dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání), avšak dále již bez platného povolení k pobytu. Žalobce zde nadto byl od roku 2010 bez cestovního dokladu. Pro legalizaci svého pobytu ani pro získání cestovního dokladu nepodnikl podle žalovaného žádné kroky. Navzdory dvěma uděleným správním vyhoštěním z území České republiky nevycestoval. Žalobce zde podal celkem 3 žádosti o mezinárodní ochranu, avšak jeho předchozí řízení skončila negativními rozhodnutími; vzdor tomu ani v aktuálně podané žádosti neuvedl žádné relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

[5] Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobce opakovaně pobýval v České republice neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o povinnosti vycestovat, nadto zde pobýval od roku 2010 bez cestovního dokladu. Žalovaný přitom nemohl přehlédnout, že aktuálně podaná žádost o mezinárodní ochranu je ryze účelová s úmyslem vyhnout se správnímu vyhoštění, protože žalobce uvádí stejné důvody jako v případě minulých žádostí. Jelikož se k situaci žalobce vyjadřovaly i správní soudy, nelze očekávat jiný výsledek řízení. U žalobce tedy lze důvodně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu České republiky a pokynů jednotlivých policejních či správních orgánů.

pokračování

Žalovaný dále shledal, že nebyly splněny podmínky obsažené v ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, které by vylučovaly vydání rozhodnutí o zajištění cizince. K délce zajištění žalovaný vysvětlil, že řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bude s vysokou pravděpodobností opětovně zastaveno pro nepřípustnost této žádosti. Žalobce nebude mít ze zákona právo pobývat v České republice po dobu případného soudního řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí, je tudíž žádoucí, aby mu nebyl již v současné době umožněn volný pohyb po území České republiky, zejména za situace, kdy nevlastní platný cestovní doklad, není ochoten z území vycestovat a kdy opakovaně mařil rozhodnutí o povinnosti vycestování z České republiky.

[6] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 27. 3. 2015, v níž tvrdil, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro postup podle ustanovení § 46a zákona o azylu, neboť nepředstavuje nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejné pořádek. Žalovaný se totiž nedostatečně zabýval konkrétními okolnostmi daného případu. Skutečnost, zda cizinec představuje hrozbu veřejnému pořádku totiž nelze odvozovat jen z uděleného správního vyhoštění, ale z dosavadního chování cizince, které v jeho případě neumožňuje závěr o ohrožení veřejného pořádku. Žalobce totiž podal dne 30. 12. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo navzdory zjevně odlišné situaci v zemi původu posoudilo podle jeho názoru nesprávně jako nepřípustnou; proti tomuto rozhodnutí podal žalobu a požádal o přiznání odkladného účinku. V době, kdy o jeho žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě nebylo rozhodnuto, dostavil se žalobce na oddělení policie s příslušnými potvrzeními o této skutečnosti. Žalobce však uznal pochybení, neboť se mylně domníval, že výjezdní příkaz je platný o den déle než odpovídalo skutečnosti. Přestože čekal na rozhodnutí městského soudu o své žádosti na přiznání odkladného účinku žalobě, policie jej ihned zajistila. Jeho případ tedy nebyl hodnocen ve všech souvislostech. Na jednu stranu mu žalovaný jako aspekt negativního chování vytkl, že nemá cestovní doklad, aniž by si ověřil, zda si jej mohl na území České republiky opatřit, na druhou stranu přehlédl, že se žalobce má na území České republiky kde zdržovat.

[7] Žalobce dále vyslovil přesvědčení, že byla porušena jeho procesní práva, neboť při jeho zajištění dne 13. 3. 2015 byla policii předložena generální plná moc k jeho zastoupení advokátem (Mgr. Filipem Schmidtem), avšak tato plná moc byla policií ignorována, neboť zástupci žalobce nebylo doručeno ani rozhodnutí o zajištění.

[8] V neposlední řadě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v části zdůvodňující maximální dobu omezení svobody v délce 120 od zajištění, protože žalovaný k posouzení a odůvodnění délky zajištění přistoupil zcela rutinně. Stanovení maximální doby zajištění je rozporu s požadavkem realizace práva na soudní přezkum omezení osobní svobody, nadto jsou závěry žalovaného podle žalobce nelogické. Žalobce proto navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 1. 4. 2015, v němž nesouhlasil s argumentací žalobce, protože napadené rozhodnutí bylo podle jeho názoru vydáno v souladu se zákonem. Jednotlivá skutková zjištění se přitom opírají o rozhodnutí Policie České republiky o zajištění cizince vydaného podle zákona o pobytu cizinců. Ze

shromážděných podkladů jednoznačně vyplývá, že žalobce věděl o protiprávnosti svého počínání. Namísto vycestování požádal dne 30. 12. 2014 již podruhé o mezinárodní ochranu, řízení o ní bylo ale zastaveno, o žalobě proti tomuto rozhodnutí nebylo správním soudem zatím rozhodnuto. Žalovaný popsal, že správní vyhoštění bylo žalobci uloženo opakovaně a že žalobce opakovaně neúspěšně žádal o azyl. Jednání žalobce proto považuje za účelové, vedené snahou vyhnout se branné povinnosti v zemi své státní příslušnosti.

[10] Žalovaný vyslovil přesvědčení, že se případem žalobce zabýval dostatečným způsobem a že s ohledem k opakovanému maření rozhodnutí o správním vyhoštění lze oprávněně očekávat, že by žalobce mohl opětovně mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a opětovně nevycestovat v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Délku uloženého zajištění považoval žalovaný za přiměřenou, přičemž nesouhlasil s tím, že by ji nedostatečně s ohledem na skutkové okolnosti případu zvážil. Nesouhlasil s argumentem, že stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců znemožňuje realizaci práva na soudní přezkum, zda jsou splněny podmínky pro trvání zajištění, a odkázal v tomto směru na poučení, podle kterého může žalobce požádat o přezkoumání důvodu setrvání v zařízení, a to po uplynutí doby jednoho měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva nebo rozhodnutí o žalobě podle § 46a odst. 5 zákona o azylu. K údajnému zastoupení žalobce advokátem žalovaný uvedl, že tato informace je pro něj zcela nová, protože plná moc nebyla součástí správního spisu, z něhož vycházel. Informaci o právním zastoupení žalobce obdržel až s výzvou soudu ze dne 27. 3. 2015. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[11] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 44 A 22/2015 - 19, žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění soud uvedl, že u žalobce byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění, protože představoval nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel přitom z toho, že žalobce na území České republiky pobýval dlouhodobě nelegálně, že nerespektoval 2 správní vyhoštění a že nedisponuje cestovním pasem. Samotná skutečnost, že cizinec na území České republiky pobývá nelegálně, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace jako v posuzovaném případě, tj. kdy byl žalobce dokonce dvakrát správně vyhoštěn, přičemž správní vyhoštění nerespektoval, podal již potřetí žádost o udělení mezinárodní ochrany ve snaze vyhnout se vycestování, pak je třeba takové jednání považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku odůvodňující potřebu izolace žalobce tak, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti. Žalovaný zkoumal všechny individuální okolnosti případu, přičemž zjistil, že žalobce nemá na území České republiky stálou adresu (resp. že se snad žalobce zdržoval u svých přátel, avšak doručování písemných zásilek bylo vyloučeno, protože tam neměl poštovní schránku) a že na adrese, kde byl hlášen, se půl roku nezdržuje. Žalovaný své úvahy přitom výstižně a přezkoumatelně uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž správně vycházel z informací získaných policií podle zákona o pobytu cizinců.

[12] Soud nezjistil pochybení ani stran stanovení maximální délky doby zajištění. Bylo přihlédnuto k délce nelegálního pobytu žalobce na území České republiky, jakož i tomu, že od roku 2011 neučinil žádné kroky k legalizaci pobytu či k opětovnému získání cestovního pasu a protože žalobce vědomě a svévolně porušoval právní řád České republiky, když nedbal předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jednání žalobce

pokračování

považuje soud s ohledem na zjištěné skutečnosti za účelové, neboť bylo vedeno snahou vyhnout se vycestování. Za této situace soud se stanovením maximální možné doby zajištění souhlasí již proto, že dosavadní způsob chování žalobce na území České republiky nedává záruku, že by byl ochoten dobrovolně upustit od popsaneho způsobu chování na tomto území, jež představuje porušování zájmu státu na dodržování veřejného pořádku. Soud v neposlední řadě nezjistil ani porušení práva žalobce na zastoupení, neboť ten při svém zajištění neměl u sebe žádnou generální plnou moc. Tato plná moc nebyla doložena ani k žalobě; plnou moc udělenou žalobcem ze dne 30. 3. 2015 předložil jeho zástupce až na výzvu soudu.

[13] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2015, č. j. 44 A 22/2015 - 19, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 28. 4. 2015, v níž uváděl, že rozsudek napadá z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že nesprávně posoudil údajné ohrožení veřejného pořádku jeho osobou, neboť žalovaný v jeho věci postupoval zcela rutinně bez zohlednění konkrétních okolností případu, na čemž trvá i judikatura Nejvyššího správního soudu. Zdůraznil, že proti druhému rozhodnutí ve věci udělení mezinárodní ochrany podal žalobu s návrhem na přiznání jejího odkladného účinku, o kterém však městský soud nerozhodl. Poté navštívil policii, kterou o své situaci informoval, ta jej však pro jeho drobné pochybení stran délky platnosti výjezdního příkazu v rozporu se zákonem zajistila. Krajský soud věc posoudil paušálně bez zhodnocení polehčujících okolností, které stěžovatel spatřuje v tom, že zastupitelský úřad Ukrajiny mu nemůže vydat jiný doklad než dočasný, tudíž nemá možnost získat řádný cestovní doklad.

[14] Stěžovatel dále nesouhlasil s tím, jak krajský soud zvážil jeho námitky stran stanovení maximální možné délky setrvání v zařízení pro zajištění cizinců. Přehlédl totiž judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek sp. zn. 9 Azs 81/2014), přičemž nesprávně opět odkázal na nelegální pobyt stěžovatele na území České republiky. Rozhodnutí o době, po kterou je cizinec povinen setrvat v takovém zařízení by totiž mělo reflektovat možnost realizace vycestování, a to s ohledem na probíhající řízení o mezinárodní ochraně. Zdůraznil dále, že stanovení maximální doby zajištění je rozporu s požadavkem na periodicitu soudního přezkumu, s čímž se krajský soud opomněl vypořádat. V neposlední řadě stěžovatel setrval na stanovisku, že správní orgány porušily jeho právo na právní pomoc, protože ignorovaly generální plnou moc, kterou měl stěžovatel při svém zadržení u sebe, o čemž svědčí i protokol o podání vysvětlení ze dne 13. 3. 2015, podle kterého byla přítomnost zástupce na tomto jednání zřejmá. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, jako i napadené rozhodnutí žalovaného.

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele vyjádřil podáním ze dne 13. 5. 2015, v němž se plně ztotožnil se závěry krajského soudu. Vyslovil přesvědčení, že závěry obsažené v judikatuře Nejvyššího správního soudu - citované stěžovatelem - neporušil, neboť napadené rozhodnutí se opírá o konkrétní individuální okolnosti života stěžovatele, které v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně popsal. Poukázal na to, že stěžovatele poučil o možnosti požádat ve lhůtě jednoho měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva nebo rozhodnutí o žalobě o přezkum důvodu pro setrvání v zařízení podle §

46a odst. 5 zákona o azylu. Ohledně údajného zastoupení stěžovatele namítal, že jakékoli písemné potvrzení o této skutečnosti ve správním spise chybí. Do správního spisu vedeného ve věci mezinárodní ochrany bylo zmocnění právního zástupce dodáno až po datu vydání napadeného rozhodnutí. Délka povinnosti setrvat v zajišťovacím zařízení byla podle žalovaného stanovena s ohledem na zjištěný skutkový stav, přičemž žalovaný setrval na stanovisku, že nezneužil mezí správního uvážení. Proto žalovaný navrhol, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, pokud se neztotožní s názorem žalovaného, že jsou naplněny důvody pro její odmítnutí ve smyslu § 104 odst. 1 s. ř. s.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[16] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., fakticky však rovněž uplatňuje důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když tvrdí, že se soud nevypořádal s částí jeho námitek. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. b) téhož ustanovení kasační stížnost lze podat z důvodu „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“ Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[18] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že na projednávaný případ nedopadá právní úprava § 104a s. ř. s. Jak již uvedl ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2013 č. j. 7 Azs 19/2013 – 38, „zkoumání přijatelnosti kasační stížnosti je na místě pouze u věcí, jejichž meritem je posouzení otázky udělení nebo neudělení některé z forem mezinárodní ochrany včetně posouzení, zda správní řízení ve věci této otázky bylo vedeno v souladu se zákonem. [...] Proto, jako je tomu v dané věci, není důvodu se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti v

pokračování

případě, je-li meritem otázka setrvání cizince v přijímacím středisku, pokud se tento domáhá udělení mezinárodní ochrany, včetně případného přezkumu rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví“. V přezkoumávané věci se jedná o otázku povinnosti stěžovatele setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, nejedná se o otázku udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, a proto nebylo potřebné zabývat se přijatelností kasační stížnosti (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2014 č. j. 2 Azs 10/2013 – 62, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 9 Azs 66/2014 - 69).

[20] Nejvyšší správní soud se poté zabýval námitkou stěžovatele o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[21] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nejistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, přičemž s jeho závěry polemizuje v kasační stížnosti. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek krajského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatel se závěry soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

[22] Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají rovněž nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

[23] Ani v tomto směru nezjistil Nejvyšší správní soud žádné pochybení krajského soudu, neboť ten uvedl, z jakého důvodu považuje napadené rozhodnutí za zákonné.

Krajský soud v Praze se v odůvodnění tohoto rozhodnutí řádně vyjádřil k zákonnosti napadeného rozhodnutí a správně též zjistil skutkový stav věci. Krajský soud vyjádřil svůj právní názor ohledně (ne)důvodnosti žaloby; z faktu, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatele a že dospěl k závěrům, se kterými nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku.

[24] Ze skutečnosti, že krajský soud výslovně nereagoval na tu část stěžovatelovy argumentace, v níž nesouhlasí se stanovením maximální délky zbavení osobní svobody pro rozpor s čl. 5 Úmluvy, a také proto, že znemožňuje realizaci práva na periodický soudní přezkum, rovněž nelze ničeho dovozovat, neboť je zjevné, že se jeho výtkami směřujícími proti délce zajištění soud zabýval, což nezpochybňuje ani samotný stěžovatel. Nejvyšší správní soud přitom zjistil, že i touto námitkou se krajský soud vypořádal, když odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45, který citoval, včetně úvahy, že *„Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008 Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79).“* Nelze proto za takové situace hovořit o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu, pokud je z jeho odůvodnění zjevné, že se žalobou a jednotlivými námitkami řádně zabýval, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, k jakým závěrům dospěl.

[25] Podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

[26] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s námitkou stěžovatele, že jeho situace byla žalovaným zcela rutinně posouzena bez ohledu na konkrétní okolnosti případu. Stěžovatel totiž přehlíží, že žalovaný mu vytknul dlouhodobé nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění, opakované bezúspěšné podávání žádostí o mezinárodní ochranu a dlouhodobé neřešení (ne)legálnosti jeho pobytu a neobstarání si platných cestovních dokladů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se naopak jedná o zcela konkrétní okolnosti případu, které ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, na něž krajský soud správně odkázal), měly být žalovaným vztahy do úvahy, a které podle názoru Nejvyššího správního soudu dokládají, že intenzita narušení veřejného pořádku stěžovatelem nabyla takové míry, že odůvodňuje jeho omezení na osobní svobodě podle ustanovení § 46a zákona o azylu. Dlouhodobé a opakované porušení právního řádu totiž dokládá, že stěžovatel projevil k právnímu řádu v České republice

pokračování

lhostejnost až neúctu a je tudíž pravděpodobné, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek i v budoucnosti.

[27] Jak plyne i ze zmíněného rozhodnutí rozšířeného senátu, pojem „veřejný pořádek“ nelze zobecňovat, naopak je třeba ho vykládat v kontextu konkrétního ustanovení, jež stanoví „narušení veřejného pořádku“ jako podmínku svého použití. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud, resp. žalovaný vycházel pouze z rutinních úvah o možném narušení veřejného pořádku, Nejvyšší správní soud však považuje závěry žalovaného o chování stěžovatele za dostatečně konkrétní.

[28] Samotný nelegální pobyt na území České republiky by za určitých okolností ještě neznamenal tak závažné narušení veřejného pořádku (srov. citované rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 3 As 4/2010, podle něhož *„skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR.“*), avšak spolu s opakovaným nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestování ani poté, když bylo negativně rozhodnuto o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, považuje zdejší soud v kontextu ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu stěžovatelovo jednání za natolik závažné, že dosáhlo intenzity narušení veřejného pořádku ve smyslu citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu (k tomu obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2014, č. j. 9 Azs 30/2013 – 56 či v rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Azs 201/2014 – 48). Za uvedené situace proto rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a zákona o azylu plnilo preventivní funkci, neboť žalovaný neměl záruku, že stěžovatel začne plnit povinnosti jím uložené a nebude mařit průběh správního řízení.

[29] K vydání rozhodnutí dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu postačují již samotné důvodné obavy, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný v řízení zjistil existenci konkrétních skutečností, které ve svém souhrnu představují skutečné, aktuální nebezpečí závažného ohrožení veřejného pořádku, zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí a respekt k právnímu řádu a pobytovým právním předpisům České republiky.

[30] Skutečnost, že se stěžovatel dostavil na policii jeden den po uplynutí lhůty uvedené ve výjezdním příkazu a že spoléhal na to, že jeho žalobě proti rozhodnutí ve věci jeho druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany bude přiznán odkladný účinek, nelze zohlednit v jeho prospěch, neboť bylo jeho věcí, aby si zjistil, v jaké právní situaci se nachází a do jaké doby má opustit území České republiky a na tyto skutečnosti řádně reagoval.

[31] Rovněž není zřejmé, z čeho stěžovatel dovozuje, že mu absence cestovního dokladu neměla být správním orgánem kladena k tíži. Nejvyšší správní soud totiž zdůrazňuje, že kdyby stěžovatel respektoval předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění a kdyby se navrátil na území Ukrajiny, byl by mu patrně vydán platný cestovní doklad. Skutečnost, že zastupitelský úřad Ukrajiny mu podle jeho slov nevydá řádný cestovní doklad, nelze hodnotit v jeho prospěch.

[32] Důvodnými neshledává Nejvyšší správní soud ani námitky stěžovatele ohledně délky jeho zajištění. Je totiž nutné poukázat na to, že v rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 – 42, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „§ 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, dává možnost omezit žadatele o mezinárodní ochranu na svobodě na dobu do vycestování, maximálně po dobu 120 dnů. Z jazykového výkladu daného ustanovení lze dovodit, že správní orgán má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší. Takové rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil.“ V napadeném rozhodnutí žalovaný rozhodl o povinnosti stěžovatele setrvat v zařízení pro zajištění cizinců do vycestování, maximálně však do 20. července 2015 (tedy po maximální dobu, kterou zákon o azylu umožňuje).

[33] Nejvyšší správní soud zevrubně přezkoumal obsah předloženého spisu správního orgánu a odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnosti o tom, že by žalovaný překročil nebo dokonce zneužil meze správního uvážení ve smyslu výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil dostatečně a v souladu s požadavky, které na jeho rozhodování klade shora uvedená judikatura a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické skutkové okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem (včetně dlouhodobého nelegálního pobytu stěžovatele a obavy z maření dalších rozhodnutí správních orgánů) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá v konkrétním případě též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008 *Rashed proti České republice*, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci *Saadi proti Velké Británii*, stížnost č. 13229/03, bod 79). K těmto závěrům ostatně dospěl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku; na jeho závěry proto Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje. Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 97/2012, není případný, neboť ten se vyjadřoval k předchozí právní úpravě možnosti soudního přezkumu zajištění cizince, která v době vydání napadeného rozhodnutí nebyla účinná.

[34] Nejvyšší správní soud se v neposlední řadě neztotožnil s námitkami stěžovatele, že v průběhu správního řízení bylo porušeno jeho právo na právní pomoc, protože součástí správního spisu není žádná generální plná moc dokládající údajné zastoupení stěžovatele v průběhu správního řízení. Plná moc předložená stěžovatelem v průběhu soudního řízení byla podepsána až dne 30. 3. 2015, tudíž ani z ní nelze dovozovat, že by stěžovatel byl v době svého zadržení někým zastoupen na základě generální plné moci. Jakákoli generální plná moc není zaznamenána rovněž ani v seznamu dočasně odebraných dokladů, věcí a finančních prostředků cizince ze dne 13. 3. 2015, který stěžovatel vlastnoručně podepsal a vůči kterému nevznosl žádné námitky. Rovněž ani v průběhu

pokračování

podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany se stěžovatel nezmínil o skutečnosti udělení generální plné moci.

[35] Řádné zastoupení stěžovatele pro předmětné správní řízení o mezinárodní ochraně, v jehož rámci bylo rozhodnuto o povinnosti stěžovatele setrvat v zařízení o zajištění cizinců, nelze dovodit ani z protokolu o podání vysvětlení podle § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ze dne 13. 3. 2015, neboť z něj vyplývá pouze to, že stěžovatel patrně měl v danou chvíli (při úkonu, který nebyl činěn v rámci předmětného řízení o mezinárodní ochraně) zástupce, ačkoli tato skutečnost v protokolu není uvedena přímo, pouze ji lze nepřímou dovodit. Nelze však na základě toho dospět k závěru, že stěžovatel měl zástupce v řízení o mezinárodní ochraně, v rámci něhož bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí žalovaného.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[36] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Praze k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[37] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu